



KLEINE WOLKJES

DOOR

ALETTA HOOG.

„Toe, Ben, zet je stoel op z'n plaats, jongen,” zei Moeder, toen Ben, zoodra hij zijn ontbijt op had, naar de deur vloog om zijn boeken voor school bij elkaar te zoeken.

„Och, wat geeft dat nou!” bromde Ben, en onwillig kwam hij terug om te doen, wat Moeder zei.

„Als jullie allemaal zoo deedt, dan moest *ik* immers alle stoelen op hun plaats zetten en had ik nòg meer werk,” zei Moeder. Ze had het toch al zoo druk met haar troepje van zes!

's Middags van denzelfden dag had Moeder juist het tafellaken neergelegd, toen ze uit de kamer geroepen werd.

„Zeg Ben, laten we stilletjes tafeldekken voor Moeder, gauw, haar verrassen!” fluisterde Annie, Bens zusje, toen Moeder weg was. „Kijk, ik 't zilver en de matjes, en jij de messen en glazen.” En Annie begon al druk heen en weer te dribbelen van 't buffet naar de tafel.

„'k Heb er niks geen zin in,” zei Ben, die in de vensterbank zat te lezen, „wat helpt dat nou, of ik meedoe!”

Even later werd de deur dicht gedaan. „Daar komt Moeder al!” riep Annie, „als jij nou ook hadt meegedaan, dan was 't klaar geweest.”

Die laatste woorden hoorde Moeder, maar ze deed maar net, of ze niets begreep van Bens onwilligheid. Ze zei alleen heel verrast: „Dat is aardig van je, Ant, Moeders hulp ben je, hoor.” Toen dacht Ben: ik wou, dat ik ook maar mee had gedaan.

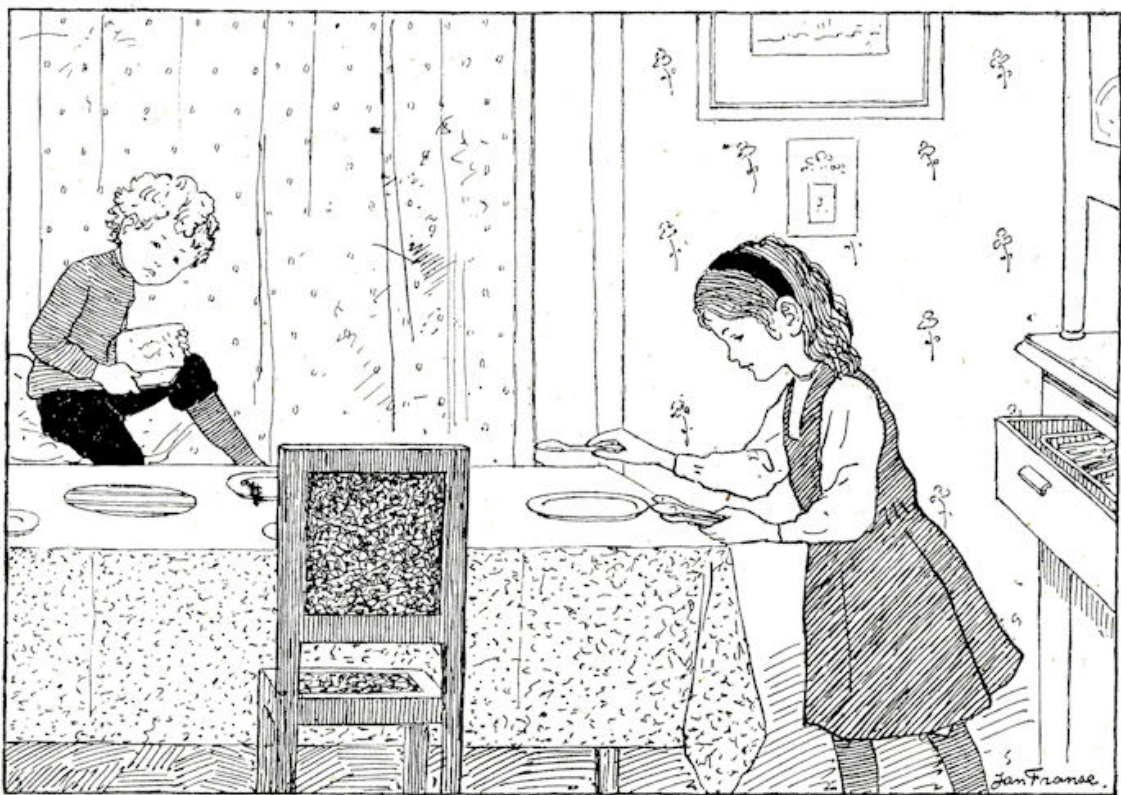
Ben was moeders jongste, en als een echte Benjamin was hij wel wat verwend. 't Leek zoo gewoon, dat Moeder en de andere broers en zusjes alles deden voor kleinen Ben. Maar nu hij bijna

acht was, moest dat toch eens 'n beetje anders worden, vonden ze, en dat was Ben niet altijd naar den zin!

.....

„Hei! 't was in de Mei!
En wat waren we blij,
En wat waren we zoet ...”

Zoo zong Ben op een Woensdagmiddag in de gang. En hij zou zeker het Mei-liedje nog verder gezongen hebben, als Rie,



zijn zusje van veertien, niet juist de trap afgekomen was. „Ben!” riep ze, „wil je even 'n klos zwart machine-garen No. 40 halen in 't winkeltje op den hoek? We zitten er om verlegen, en we hebben 't zoo druk.”

„We”, moet je weten, dat waren Rie en de huisnaaister. Rie kon al aardig meehelpen met naaien, en daar was ze wel 'n beetje trotsch op.

„Niks geen zin!” zei Ben, en met een sprongetje nam hij zijn pet van den kapstok, „ik ga mijn tuintje in orde maken.” En weg was Ben den tuin in, en Rie kon haar boodschap zelf doen. Ben zocht Moeder op, die beloofd had hem te helpen aan zijn tuintje. „Tuinieren”, noemde Moeder het werken in den tuin, en ze deed het graag.

Hè! wat had Ben een prettigen middig! 't Was zoo lekker zoel in den tuin, en het zonnetje scheen zoo vroolijk. Eerst liep hij met moeder den heelen tuin rond om te kijken, hoe ver de blaadjes en knoppen al uitgekomen waren. Toen aan 't werk! Er waren nieuwe graszoden gelegd, en vader had aan den tuinman gezegd, dat hij een stapeltje moest laten liggen voor de tuintjes van de kinderen. Moeder hielp hem om met zijn spa de groote zoden in smalle reepjes te snijden. Toen mocht Ben zeggen, hoe hij het tuintje aangelegd wou hebben, en met den steel van de hark teekende moeder een rond perk in 't midden en twee langwerpige aan de kanten. De reepjes gras werden netjes op de strepen gelegd en stevig aangedrukt. Nu de perkjes omspitten, de aarde gelijk maken en toen de pakjes bloemzaad open maken, die Ben van zijn eigen geld had gekocht. Een reseda, een goudsbloem en een Oost-Indische kers stonden in mooie kleuren op de pakjes. Ben zag ze in gedachten al in zijn perkjes staan. Moeder leerde hem zaaien: „niet te dicht op elkaar, anders verdringt de eene bloem de andere”. Toen wat aarde er overheen, en wat garen er over gespannen, dat de musschen 't zaad niet weg zouden pikken — en klaar was Ben z'n tuintje.

„Moet ik niet gieten?” vroeg Ben.

Moeder keek eens naar de lucht. Er waren wolken gekomen. „Nee, wacht maar, ik denk, dat we van nacht wel regen krijgen, en een zacht buitje is veel beter voor een pas bezaaid bed dan die harde gieterstralen”.

Toen Ben na het eten zijn huiswerk gemaakt had, was er nog net een half uurtje, eer 't voor hem bedtijd was. De grooteren hadden veel meer huiswerk, en Ben ging naar moeder, die voor 't raam van de tuinkamer in schemer zat te breien. Dit was zijn half-uurtje, dan voelde hij zoo echt, dat hij Benjamin was en moeders troetelkindje, als hij zoo alleen bij moeder zat.

„Toe, moeder, vertel u wat?” vleide hij, „'n sprookje”.

Moeder had juist gekeken naar de mooie voorjaarslucht, waar

kleine witte wolkjes rustig voorttrokken als grazende schaapjes. „Ja een sprookje van kleine wolkjes zal ik je vertellen”, zei ze.

„Er waren eens twee wolkjes; samen zeilden ze langs de blauwe lucht. In de verte waren groote zware wolken bezig om hun regen te laten vallen op boomen en heesters, die ze frisch en groen maakten. Toen het eene kleine wolkje dat zag, zei het: „Als ik groot ben, zal ik veel goed doen, maar nu ik nog zoo klein ben, geeft het tòch niets, of ik wat doe.” — Toen zei het andere wolkje: „Al doen we ook nòg zoo'n beetje, 't helpt toch altijd *iets*”, en zachtjes liet het zijn druppeltjes vallen . . . tik, tik . . . ! Dat was een goed voorbeeld. Er kwamen nog meer wolkjes, en die lieten ook hun druppeltjes vallen . . . en eindelijk deed het onwillige wolkje ook mee. De droppels van de kleine wolkjes vielen net boven een kindertuintje. In dat tuintje lag zaad in den grond. 't Zaad wou ontkiemen, maar de aarde was zoo droog en kon 't zaad niet helpen. Toen nu die druppels zoo heel zacht in den grond drongen, kon het zaad aan 't werk gaan, heel stilletjes in de donkere aarde. En na een poosje barstte de grond en kwamen er groene puntjes te voorschijn . . . die groene puntjes werden plantjes, en aan die plantjes kwamen bloemen. Als die kleine wolkjes hun druppeltjes niet hadden laten vallen, dan was 't zaad verdord en zou het tuintje er in den zomer niet mooi hebben uitgezien.”

„Ik hoop, dat er ook zulke kleine wolkjes boven *mijn* tuintje komen,” zei Ben, en hij keek naar de lucht.

„En *ik* hoop, dat mijn Ben niet altijd denken zal: och 't geeft tòch niks, of: wat helpt dat nou! maar dat hij ook zijn deeltje van 't werk zal doen, als hij kan — net als de kleine wolkjes. Begrijp je, wat ik bedoel?” vroeg moeder, en ze streek Bens krulhaar van zijn voorhoofd.

Ja, Ben begreep 't. En als Ben na dien tijd weer eens zei: „Och, wat geeft dat nou?” of „niks geen zin,” wanneer de anderen hem vroegen om iets voor ze te doen, dan knipoogde moeder tegen Ben en spelde met de lippen: „kleine wolkjes.” „O ja,” zei Ben dan, en ging vroolijk aan 't werk. Dan vroegen de zusjes en broers wel eens: „Wat is dat toch voor 'n geheim tusschen moeder en Ben?” En dan riep Ben: „'t Geheim van de kleine wolkjes,” en hij en moeder lachten, want nu wisten de anderen nog niets.